

slag ikke alene væsentlige Hensigtsmæssighedsgrunde, hentede fra de Interesser, der skulle varetages ved Loven, nemlig Fæsternes Interesser, idet der navnlig ved Lehnene kunne være saa store Midler tilstede, at Lehnsbesidderen bliver en ganske anderledes farlig Concurrent for Bonden end den private Godseier; men dertil kommer, at Forslaget forekommer mig at være principielt forkasteligt. Den Gaard, som bliver solgt fra et Lehn, gaaer aldeles uomvistelig ud af Lehnets Substants; men ifølge Forslaget under Nr. 78 skulde den igjen gaae ind i denne Substants. Dertil kan jeg ikke see nogen Grund, ja, jeg vil endog saa sige, at seer man rigtig nøie paa denne Sag, saa er det et Spørgsmaal, om det egentlig er tilstedeligt. Der kan jo ikke oprettes nye Lehn, Stamhuse eller Fideicommissær, og saaledes som denne Bestemmelse er bleven forloftet, siden vi have faaet Grundloven, er det heller ikke tilstedeligt, at nogen enkelt Gaard, som ikke hidtil har været et Stangods, kommer ind derunder. Her er nu en Gaard, som ved Auction gaaer ud af Stangodsset, og som derpaa i Kraft af Bestemmelsen i Forslaget under Nr. 78 igjen skulde gaae ind under det; men dette er jo vel beseet ikke i Overensstemmelse med Grundloven. Det er forkasteligt, om man just ikke vil sige, at Forslaget er i den Grad stridende mod Grundloven, at det ikke kan behandles; thi dette vil jeg ikke paastaae, da den høitærede Formand jo har stillet det til Behandling, og han har vel havt sine gode Grunde dertil; men det er i ethvert Tilfælde saa betænkeligt ogsaa fra Grundlovens Synsmaades Standpunkt, at der alene af den Grund kan være god Føie til at stemme mod dette Forslag. Jeg vil dertil føie, at naar man beskæftiger sig med et Forslag, der gaaer ud paa at ophæve Stangodsset og Lehn, og naar man i de fleste Lande, som følge en lignende Culturretning som vor, vedtager Forslag, der gaae ud derpaa, saa er der ikke nogen særdeles Grund til i en ny Lov at indsætte Bestemmelser, som skulle begunstige,

at Bestanddelene af de nuværende Lehn vedblive at være derunder, istedetfor at de i naturligt Medfør af den Lov, hvori Bestemmelsen skal indsættes, burde udgaae af Lehnet eller Stamhuset.

H. C. D. Müller: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg vil henstille til Thinget, at vi snart slutte Forhandlingerne om dette Affnit.

H. C. D. Müller: Jeg vil kun tillade mig . . .

Formanden: Tillader det ærede Medlem, at jeg taler ud? Jeg vil altsaa henstille til Thinget, at man begrænsrer Forhandlingerne om dette Affnit, da jeg efter de foreliggende Omstændigheder vil finde Anledning til at sætte det følgende Affnit under Forhandling endnu i nærværende Møde. For en kort Bemærkning skal jeg imidlertid give det ærede Medlem Ordet.

H. C. D. Müller: Jeg finder mig blot nødsaget til at tage Ordet, fordi den ærede Ordfører lagde mig Ord i Munden, som jeg ikke kan have brugt. Jeg har ikke sagt, at som Sagen nu staaer, kunde Forslaget Nr. 61 a ikke vedtages; det er jeg mig bevidst aldrig at have sagt. Hvad jeg har sagt, er, at det staaer i den nærmeste Forbindelse med Forslaget under Nr. 6, og at, naar man forkastede dette, troede jeg ikke, at det andet Forslag havde nogen Fremtid; men jeg har desuden sagt, at jeg desuagtet fastholdt det, da det var den eneste Betingelse, hvorunder jeg kunde være med til at stemme for Forslaget under Nr. 62 om Parceller, og jeg føiede til, at jeg fastholdt det dobbelt, efterat § 9 ved Forkastelsen af Wændingsforslagene Nr. 51 og 52 var vaagnet op igjen i § 8. Saaledes har jeg udtalt mig. Jeg har altsaa ikke